

عنوان مقاله:

چگونگی جمع بین گردشگری حلال و روایاتی که سیاحت را نکوهش نموده اند

محل انتشار:

پژوهشنامه حلال، دوره 3، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

مرتضی رحیمی - بخش علوم قرآن و فقه دانشکده الهیات، دانشگاه شیراز، ایران

خلاصه مقاله:

این پژوهش که با روش توصیفی و تحلیلی انجام شده، در پی آن است که بین روایاتی که سیاحت را نکوهش کرده اند، با گردشگری حلال جمع کند. از این پژوهش برمی آید که اسلام برای سیاحت به معنای گردشگری اهدافی در نظر گرفته است. مواردی همچون «سفر»، «سیر»، «نفر»، «هجرت» و مانند این ها زیرمجموعه سیاحت قرار می گیرند. اسلام، سیاحتی را که موجب بریدن از جامعه، سخن چینی، افساد بین دیگران و مانند این ها می شود، نمی پذیرد. کلمه «سیاحت» در طول زمان تغییرات زیادی یافته است. روایاتی که سیاحت را نکوهش کرده اند، گردشگری حلال را نفی نمی کنند، زیرا این نوع روایات، بر «سیاحت» به معنای مذموم آن، یعنی رهبانیت و انزوا، متحرک، سیاحت با هدفی غیر شرعی همچون افساد بین دیگران، سخن چینی و ... دلالت دارند، اما سیاحت خوب (گردشگری حلال)، موجب پایداری زندگی اجتماعی، استحکام نهاد خانواده، نشاط علمی، کسب تجارب مفید و مانند آن می شود. از همین رو در بحث نماز و روزه مسافر و دیگر تکالیف مشابه، احکام متفاوتی برای گردشگری حلال و حرام بیان شده است.

کلمات کلیدی:

سیاحت، گردشگری حلال، رهبانیت، سفر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1158169>

